Schiță de AL. DINCA

Mük sirivi capătul de țigare în scrumieră cu atîta furie încît jarul îi fripse la deget, făcîndu-l să scape printre dinți o înjurătură. De cînd ploaia nu mai contenea, îi venea să-și ia lumea-n cap.

Făcu cîțiva pași prin camera în care dezordinea trona de tot atîta timp, de cînd primii stropi de ploaie umeziseră amenințător caldarîmul. Pe jos sticle goale de wiski, cîteva sticioane pe jumătate goale și peste tot scrum și capete de țigări. Pe birou, o telegramă mototolită iar într-un colț, un afiș multicolor cît toate zilele. „Concurs de automobile la care va lua startul automobilul secolului PROIECTIL H 1200"... Se oprise ca fascinat în fața afișului. Țiitul ploii îl trezi la realitate.

Da! Afurisita de ploaie îi jucase festa. Concursul nu putea să aibă loc și deci... Gîndul că va trebui să explice patronului său toate acestea îl furnică pe șira spinării. Își aprinse o nouă țigare și se tolăni pe dormeza pe care erau aruncate la întîmplare, cămăși, ziare, reviste și o bluză cu un ecuson cusut în fir: „Mercedes-Benz". Arunca rotocoale de fum spre tavan din care parcă se contura chipul patronului, „șeful" cum îi spunea Mük.

„La naiba! Așa încurcătură nu am pomenit de cînd mă știu". Nu-și termină bine firul gîndurilor că ușa se deschise și în prag își făcu apariția chiar el, „șeful".

— „Nu mă așteptam să veniți la mine aici, domnule director...

— „Cînd e vorba de afaceri — i-o tăie scurt „șeful" — mă duc și în gaură de șarpe. Am venit — continuă el pe aceeași voce scăzută — ca să-ți amintesc că dreptatea este de partea mea. Privește pe fereastră. Cred că nu mai ai nimic de adăugat. Concursul nu poate să aibă loc. Da Mük, ar trebui să-ți intre-n cap că atunci cînd eu spun ceva, așa trebuie să fie... M-ai pus pe foc să termin „Proiectilul H 1200" încă acum, m-ai pus să-l aduc pe argentinianul ăsta. Sergio, care mă costă o avere și care este mai mofturos ca o fată mare, mi-ai cerut și 100.000 mărci aconto pentru propaganda concursului care este ideea ta... Ți-am dat tot! Cred însă că știi de ce? Nu de dragul tău! Dacă la acest concurs primul automobil care va trece linia de sosire va fi „Proiectilul" atunci pot spera semnarea unui contract „avantajos" pentru armată. Nu am nevoie însă, ți-o repet decît ca timp de cîteva săptămîni ziarele să scrie că „Mercedes-Benz" are cele mai rapide, cele mai bune mașini din lume... Pentru asta Mük am dat și dau bani nu pentru aiurelile tale sportive! De asta, băiete, fac întreceri cu Maserati, Alfa Romeo, General Motors sau dracu știe care alta. Care este primul, vinde și vinde mult. Aici „șeful" se scoală și-și aranjă ținuta de plecare. Făcu cîțiva pași spre ușă, se răsuci și cu un zîmbet amar continuă:

„Te sfătuiesc, băiete, să găsești soluția pentru ca „Proiectilul" să alerge încă în luna aceasta. Mă-nțelegi, nu? Dacă nu se întîmplă așa, te sfătuiesc ca din banii luați „aconto pentru propagandă" să oprești sumele necesare pentru coroanele de flori și două sticle. Unul pentru tine și unul pentru argentinianul tău". Deschise ușa și din prag se întoarse pentru a adăuga cu cinism: „Escrocul ăsta de Binder de aici din colț cu „Pompe funebre" are niște modele de coșciuge foarte interesante. Alege-ți unul mai comod"...

Dispăruse de mult „șeful" dar Mük încă nu-și revenise din emoția trăită în compania celui pentru care trebuia să facă totul pentru ca mașinile lui de curse să cîștige. Indiferent cum! Mük duse paharul la gură, gustă puțin și apoi aruncă paharul...

În gangul de la intrare se auziră cîțiva pași. Un scîrțîit de ușă și în prag își făcu apariția puțin ametit de băutură Sergio. Da, chiar argentinianul adus cu „atîtea sacrificii" de firma „Mercedes-Benz". Se dezbrăcă de mantaua de piele și ștergîndu-se cu batista pe față de stropii de ploaie, se așeză în fotoliul în care cu cîteva ore înainte „șeful" îi ținuse lecția lui Mük. Sergio își roti privirea prin cameră și aruncă o întrebare-n doi peri asupra concursului. Știa prea bine că în asemenea condiții, cu o asemenea ploaie, nu se poate alerga. Nu că organizatorii s-ar gîndi la pielea lor, a concurenților, nu! Mai mult pentru că nu vor fi spectatori și că unele firme nu-și vor risca mașinile să le facă „afiș" de vreun stîlp, o pagubă mult mai constisitoare decît eventualele accidente ale piloților.

Mük se ridică într-o rînă și sprijinindu-se într-un cot, vorbi încet mai mult ca pentru sine.

— „Știi, a venit pe aici „șeful". Dacă nu alergi cu „Proiectilul," putem să ne cumpărăm din belșug coroane și ne-a recomandat și cîteva modele de coșciug confortabile... Sergio rise cu poftă.

— „Ha! ha! ha! ha!... sigur, dacă Sergio nu aleargă să i se cumpere flori și coșciug; dacă aleargă și atunci trebuie să fie mereu cu piciorul pe accelerator, că de aceea este plătit, tot o să i se cumpere coșciug"...

Își aprinse o țigară și continuă firul unei povestiri începută pare-că de mult.

— „Eram ucenic într-un atelier de reparații auto dintr-un oraș al patriei mele. Despre cum am intrat, cu atîta greutate și cîți bani primeam pentru munca istovitoare de 11—13 ore pe zi, este de prisos să-ți spun. Noroc cu o mătușă a mea, Estera, la care am stat fără să plătesc un franc. Aveam și eu însă, ca orice tînăr, un vis care însă nu s-a realizat nici pînă astăzi. Vroiam să devin inginer. Dar pînă la urmă am îmbrăcat salopeta de ucenic. Mă atrăgeau grozav motoarele, mașinile. Îmi plăcea să conduc mașinile din garaj și curînd șoferia mă atrase pînă la pasiune. Am reușit după îndelungi rugăminți, să obțin permisiunea de la maistru să fac eu probele la mașini. Acea zi a fost o adevărată sărbătoare pentru mine. Patronul a văzut însă că am un deosebit simț al volanului, m-a înscris la un concurs de mașini. Nu s-a înșelat. Am ieșit primul. De aci a început viața să fie mai bună cu mine, dar am devenit un obiect de „vînzare-cumpărare" la îndemîna fabricilor de mașini și a escrocilor de organizatori... Da! a celor de teapa ta, Mük. Numai că tu ești un escroc puțin „cam cumsecade". Deodată fața-i căpătă o expresie serioasă, dîrză. Dar lucrurile, Mük, se vor schimba cred odată și odată și aici. Da! poate mai curînd decît își închipuie mulți". Mük însă nu mai asculta. Se gîndea departe...

Curînd oboseala îi înfășură pe amîndoi în mantia odihnitoare a somnului, un somn adînc dar binefăcător...

Orele s-au scurs monocom ca și ploaia care nu mai contenea. Pe stradă trecătorii grăbiți, cu gulerele ridicate și mîinile vîrîte adînc în buzunare, se strecurau pe lîngă ziduri și garduri pentru a se feri de stropii reci de ploaie. Singuri, micii vînzători de ziare alergau prin ploaie cu același șirg ca și în zilele însorite, strigînd cît îi ținea gura titlurile reportajelor demne de luat în seamă.

În cameră telefonul sună cu insistență. Mük, buimac de somn, se ridică alene și după ce se convinge că nu visează, ridică receptorul. La capătul firului, vocea stridentă a unui bărbat nervos îi luă parcă cu mîna toropeala. Era „stăpînul".

— „Imbecilule, desigur că acum te-ai sculat. Ce-ți pasă tie de necazurile mele! Luate-ar dracu de dobitoc"!

... Mük rămase cu receptorul în mînă. Încercă să articuleze cîteva cuvinte dar i-a fost imposibil.

— „Ce te bîlbîi beștoule! Ai găsit ceva? Desigur ai timp. Ei bine eu nu am timp și ca atare îți voi face catrafusele împreună cu faimosul tău „volan" și ne vedem la Buenos-Aires. Dacă între timp mori, să-mi spui să-ți fac funeraliile corespunzătoare unui manager de talia ta" Mük își întoarse fața-i pleoștită spre Sergio care se sculase.

— „Ce se aude? Tot de un ralley e vorba?

— Da mister Adams după cîte am putut înțelege, dar știi noi nu avem voie să ne băgăm nasul în alte treburi decît ne este îngăduit.

Ajunse la ușa directorului unde secretara îl fulgeră din priviri.

— În sfîrșit, iată și pe marele nostru automobilist Adams Kenneth, pierdut și aflat cu mari sacrificii pentru că nu mai vrea să alerge. Deh! Probabil că mister Adams — continuă ea ironic — și-a găsit vreun post de ministru sau de subsecretar de stat...

Adams nu răspunse. Îi era teamă de această „domnișoară de încredere" a directorului cu care se obișnuise să fie prudent.

Stătea acum abătut cu mîinile inerte pe lîngă trup, în fața biroului acestui om care-l domină, chiar și pe el Adams Kenneth, cu toate că este unul dintre cei mai buni automobiliști ai Statelor Unite. Ce folos? La un semn al acestui om ar putea să nu mai fie! Și atunci el, soția lui și micul Teddy vor putea să moară de foame.

— „Ei, Adams, te-ai decis? Pentru sau contra?"

— „Pentru ce și contra cui?" răspunse Adams sec!

— „Nu mai face pe prostul Adams. Știi prea bine despre ce este vorba. Pentru a alerga săptămîna viitoare la un ralley în Argentina. Trebuie să alergi dacă nu ești contra mea, contra noastră și cei care sînt contra mea — aci făcu o pauză și ridicînd pumnul în sus continuă mai strident — îi distrug. Ai înțeles, îi distrug. După o altă pauză, continuă pe o voce blîndă: „Nu aș vrea să te distrug toomai pe tine, Adams. Mi-e milă de tine, de Teddy și apoi tu ești un om de înțelegere..."

Adams își dădu seama că orice împotrivire ar fi fost zadarnică. Trebuia însă să smulgă o făgăduială, o poziție de cîștigat și anume: că pe viitor va fi deslegat de meseria lui de pilot și va trece în fabrică.

— „Aceasta să fie, domnule director, ultima cursă! Îmi promiteți?"

— „Bine Adams — mormăi directorul — dacă asta îți este dorința, fie. Acum du-te și fă cele trebuincioase"

★

Mai erau două ceasuri pline pînă la startul primului ralley din Buenos Aires. Așii volanului din Europa au venit după soarele mult dorit. Însă soarele s-a dovedit mult prea arzător... Pe pista de beton a întrecerii, termometrul arăta nici mai mult nici mai puțin de 55 grade! Cascle de pariuri erau asaltate de sute de spectatori care-și încercau șansele.

„Marele premiu al Argentinei" era într-adevăr o întrecere care trecea drept cea mai importantă „manifestare" sportivă a însoritei țări. Favoriți? Da, putem vorbi despre mulți favoriți ai cursei însă cel mai de seamă era tot Sergio. „Proiectilul" avea să dea examenul și odată cu el și cel care era considerat cel mai bun automobilist din lume. Pe estrada crainicilor-reporteri, peste zece microfoane cu tot atîția crainici transmiteau aspecte de la cursa de automobile „unică" în istoria acestui neegalat sport. Majoritatea spectatorilor ascultau transmisia...

— „Minutele trec și curînd dacă vă reviziuiți nervii, veți putea asista la cea mai palpitantă întrecere sportivă pe care dracu să mă ia dacă nu este egală cu o invitație la moarte. Cine va fi primul? Să-mi crească urechi de măgar dacă primul nu va trece Sergio. Și acum cea mai senzațională știre: „bolizii" se îndreaptă către start. Da! Au apărut Umberto. Montti, Hill ... Aaaa! Iată-l și pe Sergio cu „Proiectilul" său. Bravo băieți și acum să țineți minte un lucru: cine fuge mai tare a cîștigat! Ha, ha, ha, ha! Fără rezerve băieți!

Dar iată că starterul le face acum „sfeștania" pentru început. Încă puțin și pornim băieți în cursă... Sergio a plecat primul. Al dracului să fiu dacă acest cîine nu-i depășește pe toți pînă la urmă. Din spate Umberto îl urmărește, Hill este aproape. Hai băieți mai aproape... Mă, al dracului, Sergio își mărește continuu avantajul... Dar ce-i Hill, băiatule? Aaa, este un concurent lipsit de voință. Oooooo! ai luat foc? De ăia-i oprit tu! Dar acum Hill salvează-te. Uf, ce emoții și cu aceste curse! Dar iată că acum Sergio are un avans de peste 1 km. Ultimul tur și acum puteți să vă ștergeți sudoarea de pe frunte. Sergio se îndreptă spre linia de sosire. Este drept că „Proiectilul" nu mai arată ca la început... este mai mult o cutie de conserve zdrențuită dar... bravo Sergio... acum că pericolul a trecut pot să vă destăinuiesc ceva. Dacă mai erau 400 de metri nu cred că Sergio mai rezista cu tinicheaua lui... Totuși este bine..

★

Cîteva zile mai tîrziu la disputarea unui ralley asemănător, crainicii anunțau cu același entuziasm: „cea mai importantă întrecere de automobile".

Fanionul starterului dădu semnalul de plecare și pe pista încinsă de beton se avîntară cei peste 20 de bolizi. Teddy alături de mama-sa entuziasmați la culme de faptul că Adams din primele ture se instalase în frunte aplaudau frenetic zbierînd cît îi ținea gura: bravo Kenneth! Înainte Adams.

S-au scurs douăzeci de ture. Adams în frunte domină cu autoritate cursa. Teddy și cu mămuca lui aplaudară într-una. În tura 25-a englezul Barkley se apropie de Adams. Îi mai despart doar 300 de metri. Adams privește în spate și întreaga figură se contractă. Dacă lucrurile vor merge așa, locul întîi va fi definitiv pierdut. Dar asta nu se poate. Nu! Niciodată. Peda'a de la accelerator este împinsă pînă la refuz. La viraje, mașina trece la limită pe lîngă saltele'e de protecție. Mai sînt patru ture! Dacă ar rezista încă aceste patru ture! Gîndul lui Adams zboară spre familia care așteaptă totuși premiul cel mare. Dar și directorul! .. Acum la virajul acesta dacă ia un avans... deci în fund cu acceleratorul

O scurtă zmucitură din rigolă și bolidul face un salt uriaș peste viraj în prăpastia ce se deschidea lacomă, zdrobind mașina și pe automobilist de stîncile răvășite în fundul ei. Un țipăt sugrumat de emoție izbucni din pieptul celor prezenți. La cîțiva sute de metri de catastrofă, destul de aproape ca să privească în toate amănunțele groaznicul accident, mama își strîngea la piept copilul cu un urlet sfîșietor de durere...

La megafon, vocea crainicului făcea cuvenita remarcă a unui fapt divers. „Phii! Ce curios. Cu cîteva săptămîni înainte, Kenneth anunțase patronul și chiar făcuse declarații ziariștilor că se lasă de automobilism. Aceasta să fie ultima cursă! Sinistru, dar a ghicit. S-a ținut de promisiune."

★

Localul era aproape gol în această după amiază a cărei temperatură chiar și pentru luna lui cuptor din țările europene, ar fi cu adevărat sufocantă. La o masă lungă, automobiliști și manageri își omorau timpul citind ziarele de după amiază și bînd ca să se răcorească. Patte, un grăsun buhăit, cu un trabuc înfipt în colțul gurii, răsuflă greoi, ștergîndu-și șiroaiele de sudoare de pe ceafa-i voluminoasă. Fața obosită exprimă dispreț față de tot ce-l înconjoară. De trei zile de cînd s-a făcut zob Kenneth nu a mai dormit un ceas liniștit. Dă telegrame acasă ca să explice ce s-a întîmplat, expediază familia și acum — lucrul cel mai important — caută piloți pentru viitoarele curse...

Alături, Mük, ametit, cîntă gîjîit o melodie.

— „Hei Patte! Lasă doliul. Acum să bem. Uite ca să vezi că nu-s băiat rău, vărs un pahar pentru acela care și-a prezis viitorul cu precizie... ha, ha, ha, ha!

Sergio care pînă atunci stătea trist într-un colț privind fix spre fereastra larg deschisă, simți că-i năvălește sîngele în cap. Sări drept în picioare, răsturnînd paharul de pe masă. Făcu doi pași și proptindu-se în fața celor doi manageri îi străfulgeră cu privirea.

— „Ai dreptate, Mük. Sărmanul a spus fatal că va fi ultima lui cursă. Dar aceasta fiindcă trebuia să dea de mîncare unei familii. Ce să-i faci, pentru unii business iar pentru alții mormîntul. Să fii sigur Mük și tu Patte că poate și pentru voi o să fie într-o zi ultima cursă!"

Se răsuci pe călcîie și dispăru după draperia de la intrare urmat de grupul celor 6 automobiliști prezenți la masă. Cei doi rămaseră o clipă buimaci. Apoi Mük scărpinîndu-se în cap îl întrebă pe Patte care pufăia nervos din trabuc.

— „Pe toți dracii! Ce-o fi vrut ăsta să spună?"